അജന്തയും മറ്റു കവിതകളും

അവതാരിക

എസ്. ഗുപ്തൻ നായർ

പ്രശസ്ത വിമർശകനായ വില്യം ഫിലിപ്സ് ആധുനിക കലാകാരനെ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന മനഷ്യൻ എന്നു വിളിച്ചു. വിശദീകരണമായി ഇത്രയും കൂടി പറഞ്ഞു: " പാരമ്പര്യത്തിന്റേയും പരിവർത്തനത്തിന്റേയും മധ്യത്തിൽ–ദേശീയതയുടേയുംസാർവദേശീയതയുടേയും മധ്യത്തിൽ– സൗന്ദര്യാനുഭൂതിയുടേയും പൗരബോധത്തിന്റേയും മധ്യത്തിൽ–മമതാബോധത്തിന്റേയും അന്യതാബോധത്തിന്റേയും മധ്യത്തിൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന മനുഷ്യനാണ് ആധുനിക കലാകാരൻ".

പത്തുനാല്പതു വർഷമായി അന്യനാട്ടിൽ ജീവിക്കുന്ന ഒരു കവിയുടെ കവിതകളിലൂടെ കടന്നുപോയപ്പോൾ ഈ ചിന്ത എന്നിൽ സ്വാഭാവികമായി കടന്നുവന്നു. എം കെ ഭാസി എന്ന സിംഗപ്പൂർ മലയാളി നാടിനോടു വിടപറഞ്ഞു പോകുമ്പോൾ തന്നെ കവിയായി അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. മാസികകളിലും വാരികകളിലും അന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾപ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നു.

നാട്ടിൽ നിന്നകന്നു ജീവിക്കുമ്പോൾ ശരീരം മാത്രമേ നാടിൽ നിന്നകലുന്നുള്ളു. മനസ്സ് കൂടുതൽ അടുക്കുകയാണ്. നാടിനെ സംബന്ധിക്കുന്നതെല്ലാം ഒരുതരം മധുരിക്കുന്ന വേദനയാണ്.

ഈ കവിതകളിലൊട്ടേറെയെണ്ണം ബാല കൗമരങ്ങളുടെ അനുഭൂതികളെ അയവിറക്കുന്നവയാണ്. ജനനാന്തര സൗഹൃദം കൊണ്ട് ഭാവസ്ഥിരങ്ങളായിത്തീരുന്ന അ

നുഭൂതികൾക്ക് ഒരിക്കലും മങ്ങലില്ലെന്നർത്ഥം. കവി വാർദ്ധക്യത്തിൻെറ പക്വത യിലേയ്ക്ക് നീങ്ങുമ്പോഴും ഉള്ളിലുറഞ്ഞു കിടക്കുന്ന ചില മൃദുലവികാരങ്ങൾ തട്ടിതേട്ടി വരും:

ദൂരെത്തെങ്ങോ പിന്നിട്ടൊരുവഴി–
  യമ്പലവെട്ടം മറയുന്നു
എൻമാറത്തൊരു വാടിയ താമര–
  മലരിതളായ് നീ വീഴുന്നു
വിളറിയ നിൻ കവിളത്തെൻ കണ്ണീർ–
  ത്തുള്ളികൾ മുത്തായ് മാറുന്നു.

മനസ്സിൻെറ$ ആയിരം മടക്കുകളിൽ പ്രസുപ്തമായിക്കിടക്കുന്ന മധുരാനുഭൂതികൾക്ക് എപ്പോഴാണ് അഥവാ എന്തിനാണ് ഉയിരും ഉണർവും ന ൽകുന്നത് എന്നാർക്കറിയാം? എഴുപതു ചെന്ന പടുവൃദ്ധൻ കുട്ടിക്കാലത്തെ ക ണ്ണുപൊത്തിക്കളി സ്വപ്നം കാണുന്നു. പുസ്കക്കെട്ടുമായി പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പേ ാകുന്നതിനെപ്പറ്റി നെടുവീർപ്പിടുന്നു.

  .... സന്ധ്യാവേളയിലിന്നീ–
ക്കടലിൻകരയിൽ, നനയും മണ്ണിൽ
തങ്ങളിൽ മുട്ടിയുരുമ്മിക്കൊണ്ടേ
ഞങ്ങളിരിപ്പൂ നീളും നിഴലിൽ.

മനസ്സിൻെറ ഈ മായാജാലത്തെപ്പറ്റി അത്ഭുതമെന്നല്ലാതെ മനശ്ശാസ്ത്രൻമാർക്കും ഒന്നും പറയാനില്ല. ഭാസിയുടെ കവിതകളെല്ലാം സ്വകാര്യ സ്മരണകളാണെന്ന് ഇപ്പറഞ്ഞതിൽ നിന്നും ധരിക്കുന്നെങ്കിൽ അതു ശരിയല്ല. മ റ്റതു നല്ല കവിയേയും പോലെ ലോകത്തെ നോക്കിക്കാണുന്നത് സ്വകാര്യ ദൃഷ്ടി യിലൂടെയാണെന്നു ധരിച്ചാൽ മതി. അപരോക്ഷമായ പരോക്ഷത എന്നു പറയാം. അതുകൊണ്ടാണ് നവഖാലിയിൽ വിപത്തിൻെറ വാൾത്തലയിലൂടെ നടന്നു പോയ ഗാന്ധിജിയേയും ശിവഗിരിക്കുന്നിലെ ചൈത്യത്തിൽ, പഞ്ചസാരമണലിൽ പള്ളികൊള്ളുന്ന ഗുരുസ്വാമിയേയും അന്തർ നേത്രങ്ങളാൽ ദർശിക്കുന്നത്.നൈരാ ശ്യ തപ്തമായ ജീവിതദൃശ്യങ്ങൾ വ്യഥയുടെ വീചികളുണർത്തുന്നെങ്കിൽ പരിഭവി ച്ചിട്ടു കാര്യമില്ല. പലവരികളിലും കേൾക്കുന്നത് അവ്യക്തമായ തേങ്ങലാണ്, അ മർത്തിക്കളഞ്ഞ നെടുവീർപ്പാണ്.

നിഴലായിതുവഴി
  വന്നുവോ പിന്നെപ്പുക–
ച്ചുരുളായൊരു വിഷ–
  ക്കുമിളായ്ത്തല പൊക്കി

നിന്നുവോ? നിരാലംബ
  മൂഢവിശ്വാസങ്ങളെ

പിന്നെയുമെതിരേറ്റു
  കൊണ്ടുവന്നുവോ നിങ്ങൾ?

ഈ ചോദ്യത്തിന്റെ പിന്നിലുള്ള അനിർവചനീയമായ അസ്വാസ്ഥ്യം നമുക്കനുഭൂതമാകുന്നു. അതു അട്ടഹാസമോ ആക്രോശമോ ആയി മുഴങ്ങുന്നില്ലെങ്കിലും മനസ്സിന്റെ സൂക്ഷ്മതന്ത്രികളെ ലോലതരമാക്കുന്നു.

ഈ കവി കേരളമണ്ണിൽ നിന്നകന്ന് ജീവിക്കുന്നതിനാൽ ഇവിടെ, ഈ പ്രക്ഷുബ്ധസംഗരഭൂവിൽ നടക്കുന്ന കോലാഹലങ്ങൾ നേരിട്ടറിയുന്നുണ്ടാവില്ല. ഒരു കണക്കിനതു നന്നായി. ഉലയാതെ കത്തുന്ന ദീപനാളം പോലെ ഈ കവിയുടെ ഹൃദയം ജ്വലിക്കട്ടെ. കേട്ടുമറന്നൊരു ഗാനശകലം പോലെ ആ ശബ്ദം നമ്മിൽ അല തല്ലിക്കൊണ്ടിരിക്കട്ടെ.

എസ് ഗുപ്തൻ നായർ
വിശ്വഭാരതി
പേരൂർക്കട

12 ജനുവരി 1997